

102099

Klacht inzake seksuele intimidatie

Klaagster is docente. Verweerder heeft haar begeleid, is haar peer-mentor geworden en is als coördinator van de afdeling ook nog haar leidinggevende geweest. Klaagster en verweerder hebben een seksuele relatie gehad die door klaagster is beëindigd.

Klaagster klaagt erover dat verweerder haar na een avondles heeft beetgepakt en klemgezet. Op dezelfde avond heeft verweerder klaagster hinderlijk gevolgd, vele malen gebeld en meerdere sms-berichten gezonden.

De Commissie overweegt dat het concentreren van verschillende functies tot verwarrende situaties kan leiden en dat verweerder zijn werkgever had moeten inlichten over de seksuele relatie.

Het beetpakken en klemzetten is niet aannemelijk geworden. Wel is duidelijk dat verweerder klaagster hinderlijk heeft achtervolgd, hetgeen de Commissie onder de gegeven omstandigheden als seksueel intimiderend gedrag kwalificeert.

Klacht gegrond

ADVIES

Inzake de klacht van:

A, wonende te B, klaagster,

tegen

C, wonende te D, verweerder,

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij brief met bijlagen van 07-03-2002, ingekomen op 14-03-2002, heeft klaagster een klacht tegen verweerder ingediend met betrekking tot het feit dat verweerder haar op 22-01-2002 seksueel geïntimideerd zou hebben.

Op verzoek van de Commissie heeft klaagster bij brief van 27-03-2002 nadere informatie verstrekt.

Bij brief van 19-04-2002 heeft de Commissie verweerder het klaagschrift toegezonden en op 27-05-2002 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

2. FEITEN

De Commissie gaat op grond van de overgelegde stukken uit van de volgende feiten.

Klaagster (geboren op 11-06-1979) werkte in het cursusjaar 2001-2002 aan E als docente Biologie en Schoonheidsverzorging.

Op dinsdag 22-01-2002 heeft klaagster een aanvaring op school gehad met verweerder die als docent/coördinator werkzaam is aan E. Hierbij en ten gevolge van het voorval heeft klaagster zich seksueel geïntimideerd gevoeld. Dit heeft zij op 28-01-2002 besproken met de ombudsman van de instelling. Op diens advies heeft klaagster op 31-01-2002 en 06-02-2002 gesprekken gevoerd met de vertrouwenspersoon van de instelling.

Op 07-03-2002 heeft klaagster bij de Commissie een klacht ingediend met betrekking tot door verweerder gepleegde seksuele intimidatie.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Visie klaagster

Klaagster heeft aangegeven dat zij, nadat zij als docente benoemd was aan het ROC, (naar de Commissie begrijpt geheel vrijwillig) een seksuele relatie is aangegaan met verweerder. Na verloop van tijd wilde zij hier een punt achter zetten. Verweerder accepteerde dat niet. Klaagster heeft het contact met verweerder op de werkvloer tot het hoogstnodige beperkt. De avondgroep leerlingen waaraan klaagster en verweerder samen les gaven werd tussen beiden verdeeld. Op 22-01-2002, de eerstvolgende keer dat klaagster en verweerder toch een avond samenwerkten, is de situatie geëscaleerd. Klaagster was over de verlenging van haar contract met de directeur gaan praten en verweerder was van mening dat klaagster dat gesprek met hem had moeten voeren. Er ontstond een woordenwisseling en toen klaagster weg wilde gaan eiste verweerder dat zij de sleutel van de voordeur van de school aan hem zou geven. Klaagster had echter afgesproken met de conciërge dat zij de sleutel zou meenemen. Toen zij de sleutel niet wenste af te geven aan verweerder pakte hij haar beet en zette haar klem. Klaagster gaf alsnog de sleutel aan verweerder en rende naar buiten naar haar auto. Verweerder kwam haar achterna en probeerde de autodeur te openen. Klaagster had de deur echter al op slot gedaan. Verweerder bleef om de auto heen lopen. Na een tijdje ging hij de school weer in. Klaagster bleef nog even zitten om van de schrik te bekomen. Toen verweerder weer naar buiten kwam en naar zijn auto liep reed klaagster weg. Zij bleef een straat verder staan omdat zij niet in staat was verder te rijden. Verweerder zette even later zijn auto naast die van klaagster. Hierop is klaagster verder naar huis gereden. Verweerder kwam daar ook aanrijden waarop klaagster naar het politiebureau is gereden. Op weg daarheen verdween verweerder. Toen klaagster thuiskwam heeft verweerder nog zeker 20 maal gebeld. Ook heeft hij nog een aantal sms-berichten aan klaagster gestuurd. De volgende ochtend heeft verweerder opnieuw gebeld. Klaagster geeft aan dat een en ander grote invloed op haar heeft gehad. Zij was voortdurend angstig, bang om verweerder ergens weer tegen te komen. Op 28-02-2002 heeft klaagster zich naar aanleiding van dit voorval ziek moeten melden.

Visie verweerder

Verweerder geeft aan dat er sprake is geweest van vriendschap tussen hem en klaagster. Deze vriendschap is onder druk komen te staan. Hierop hebben verweerder en klaagster afspraken gemaakt om het goede uit de vriendschap te behouden. Deze afspraken zijn door klaagster niet nagekomen, waardoor de vriendschap en de goede samenwerking tussen beiden eindigde. Vervolgens verminderde de kwaliteit van het werk van klaagster. Verweerder heeft ook het initiatief genomen om de avondlessen niet meer samen te geven, hij heeft zich probleemvermijndend opgesteld. Op 22-01-2002 ontstond een meningsverschil over het feit dat klaagster op het werk regelmatig in gebreke bleef en afspraken niet nakwam. Hierover hadden collega's en cursisten geklaagd. Toen verweerder daarvan melding maakte stelde klaagster zich zeer provocerend op. Verweerder wilde klaagster overtuigen van het feit dat het goed zou zijn als ze weer zou functioneren als vanouds. Na het gesprek verliet klaagster het gebouw. Omdat verweerder het niet bevorderlijk vond om de volgende dag in een onprettige sfeer door te werken, heeft hij klaagster mobiel gebeld en gevraagd terug te komen. Hier ging zij op in. Het gesprek liep echter opnieuw uit de hand. Hierop liep klaagster weg. Daarbij griste zij de sleutels van het bureau. Verweerder heeft de sleutels terug gevraagd omdat deze voor de conciërge bestemd waren. De lezing van klaagster over hardhandig beetpakken, klem zetten en ontsnappen is onjuist. Klaagster ging vervolgens in haar auto zitten. Omdat verweerder het niet verstandig achtte dat zij in deze situatie zou gaan rijden is hij naar buiten gegaan en heeft hij geprobeerd tot een positief gesprek te komen. Klaagster weigerde dit en reed weg. Toen verweerder enige tijd later van school ging zag hij klaagster een straat verder stilstaan. Omdat verweerder hoopte dat zij over haar ergste boosheid heen zou zijn, is hij gestopt. Klaagster reed echter weg. Op weg naar huis is verweerder langs het huis van klaagster gereden om te kijken of zij veilig was thuisgekomen. Omdat verweerder vond dat de situatie was uitgelopen op iets dat hij beslist niet beoogde en omdat hij dat voor beide partijen niet goed vond heeft hij nogmaals geprobeerd tot een normaal overleg te komen. Dit heeft hij zowel telefonisch als via sms-berichten geprobeerd. Later is er ook nog een

gesprek geweest. Echter, op geen van de positieve pogingen van verweerder wenste klaagster in te gaan.

Toen klaagster met ziekteverzuim is gegaan is nooit aangegeven dat genoemde incidenten een rol speelden. Tegen anderen heeft klaagster niet gesteld dat dit de reden voor haar ziekteverzuim was. Verweerder ziet niet in dat er een gegronde reden tot een klacht zou liggen. Hij heeft gepoogd tot een oplossing te komen en betreurt dat klaagster of haar raadgevers geen poging tot bemiddeling hebben gedaan.

Verweerder meent redelijk gehandeld te hebben. Zijn handelen op de betreffende avond was ook volledig gebaseerd op goede bedoelingen. De houding van klaagster en andere tot nu toe onbelichte factoren hebben een majeure rol gespeeld bij het tot stand komen van de klacht.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

Bevoegdheid en ontvankelijkheid

Het instellingsbestuur is aangesloten bij deze Commissie zodat de Commissie bevoegd is van de klacht kennis te nemen. Voor wat betreft de van kracht zijnde klachtenregeling merkt de Commissie op dat E tot 01-01-2002 aangesloten was bij de Provinciale Klachtencommissie B waarbij het reglement van de Provinciale Klachtencommissie van toepassing was. E heeft aan de Commissie meegedeeld dat bij het vervallen van de aansluiting bij de provinciale klachtencommissie het reglement nog steeds als klachtenregeling van kracht is gebleven, totdat een nieuwe klachtenregeling zal zijn vastgesteld. De Commissie volgt dit standpunt van E. Nu op grond van genoemde klachtenregeling een klacht kan worden ingediend over seksuele intimidatie, is klaagster in haar verzoek ontvankelijk.

De klacht

Uit de overgelegde stukken en het hetgeen door partijen ter zitting is verklaard is de Commissie gebleken dat klaagster nadat zij in 1999 als beginnend docent in dienst was getreden bij het ROC, door verweerder als collega werd geholpen. Er waren op dat moment geen afspraken over begeleiding, maar klaagster kon wel met haar vragen bij verweerder terecht. Vervolgens is op het ROC de taak van "peer-mentor" ingevoerd en verweerder is peer-mentor van klaagster geworden. Hierbij kreeg de collegiale hulp een meer gestructureerd karakter. Een jaar na de benoeming van klaagster is verweerder bovendien coördinator geworden van de afdeling Schoonheidsverzorging, waar klaagster aan verbonden is. De Commissie constateert dat hiermee in één persoon verschillende functies geconcentreerd waren. Ten aanzien van het begeleiden van nieuwe docenten kan dit tot een verwarrende situatie leiden nu niet altijd helder zal zijn vanuit welke hoedanigheid door de betrokken functionaris wordt gehandeld. De Commissie zal het bevoegd gezag aanbevelen ervoor zorg te dragen dat er een heldere structuur ten aanzien van begeleiding van collega's op de instelling wordt gehanteerd waarbij verschillende functies zich niet in één persoon concentreren.

Begin 2000 is tussen partijen een seksuele relatie ontstaan die heeft geduurd tot juli 2001.

Toen klaagster de relatie wilde beëindigen is dat niet zonder meer gelukt. Verweerder bleef contact zoeken en probeerde, naar het gevoelen van klaagster, controle over haar te houden. Dit leidde tot een situatie waarin verweerder klaagster regelmatig belde en aan huis bezocht. Klaagster heeft aangegeven dat zij 7 tot 10 keer heeft geprobeerd de relatie te beëindigen.

De Commissie acht van belang dat verweerder van aanvang af -gelet op zijn senioriteit als collega en de onervarenheid van klaagster, mede gelet op het aanmerkelijke leeftijdsverschil- materieel niet in een gelijkwaardige positie ten opzichte van klaagster heeft gestaan.

Dit is nadien geformaliseerd toen verweerder als "peer-mentor" van klaagster is aangewezen. Door de benoeming van verweerder tot afdelingscoördinator is het verschil in positie nog verder versterkt.

De Commissie is van oordeel dat verweerder had moeten onderkennen dat er in het licht van de vorenomschreven ontwikkeling problemen zouden kunnen ontstaan door de vermenging van hun werkrelatie met een seksuele relatie.

De Commissie is dan ook van oordeel dat het op de weg van verweerder had gelegen om op het moment dat hij een meer formele werkverhouding met klaagster kreeg de werkgever in te lichten over de seksuele relatie die hij had met klaagster. De Commissie merkt hierbij op dat verweerder ter zitting

heeft aangegeven dat er op de instelling geen beleid is ten aanzien van seksuele relaties tussen docenten onderling en docenten en leerlingen. De Commissie zal derhalve het bevoegd gezag aanbevelen op dit terrein beleid te ontwikkelen en te doen vaststellen. Voorts oordeelt de Commissie dat, gezien het feit dat verweerder onvoldoende onderkend heeft wat de gevolgen waren van voornoemde vermenging van de werkrelatie met de seksuele relatie, verweerder gecoacht en begeleid dient te worden in zijn vaardigheden als leidinggevende en mentor. De Commissie zal hiertoe ook een aanbeveling aan het bevoegd gezag doen.

Omtrent de gebeurtenis op 22-01-2002 overweegt de Commissie het volgende.

Nadat klaagster vertrokken was uit school heeft verweerder haar gebeld en gevraagd nog even terug te komen. Vervolgens escaleerde het gesprek. De Commissie heeft niet kunnen vaststellen of hierbij sprake was van hardhandig beetpakken en klem zetten van klaagster door verweerder nu partijen hierover volstrekt tegenovergestelde verklaringen hebben gegeven.

Onweersproken is echter dat verweerder vervolgens klaagster achterna gelopen is naar buiten, dat hij haar een straat verderop opnieuw heeft benaderd, naar haar huis is gereden, nog een groot aantal malen gebeld heeft en diverse sms-berichten heeft gestuurd. De Commissie beoordeelt dit gedrag als het hinderlijk achtervolgen van klaagster hetgeen onder de gegeven omstandigheden als seksueel intimiderend gedrag kan worden gekwalificeerd. Van die omstandigheden maakt deel uit het feit dat klaagster herhaaldelijk te kennen heeft gegeven een einde te willen maken aan haar seksuele relatie met verweerder.

Tenslotte overweegt de Commissie dat verweerder weliswaar herhaaldelijk heeft aangegeven dat zijn intenties goed waren doch dat dat inzake klachten met betrekking tot seksuele intimidatie niet doorslaggevend is. Immers, de definitie van seksuele intimidatie bevat een subjectief element, namelijk het vereiste dat de seksuele aandacht door degene die deze ondergaat, als ongewenst wordt ervaren. Klaagster heeft voornoemd gedrag van verweerder als zeer ongewenst ervaren en heeft dit naar het oordeel van de Commissie, gelet op de context, ook als ongewenst kunnen en mogen ervaren. Klaagster heeft ook diverse malen aan verweerder kenbaar gemaakt dat zijn gedrag ongewenst was. Alles overziende is de Commissie van oordeel dat verweerder klaagster op 22-01-2002 seksueel heeft geïntimideerd.

Tot slot merkt de Commissie op dat haar gebleken is dat klaagster ten gevolge van het incident op 22-01-2002 nog steeds niet teruggekeerd is op de instelling ten einde haar werkzaamheden te hervatten. Nu klaagster heeft aangegeven dat het haar wens is om weer aan het werk te gaan zal de Commissie een aanbeveling aan het bevoegd gezag doen om voorwaarden te scheppen om klaagster terug te laten keren op de instelling teneinde haar werkzaamheden op reguliere wijze te kunnen hervatten.

5. CONCLUSIE

Op grond van het bovenstaande oordeelt de Commissie de klacht gegrond.

6. AANBEVELINGEN AAN HET BEVOEGD GEZAG

De Commissie beveelt het instellingsbestuur aan:

- nu verweerder heeft aangegeven dat er op de instelling geen beleid is ten aanzien van seksuele relaties tussen docenten onderling en docenten en leerlingen, dit beleid te ontwikkelen en te doen vaststellen;
- ervoor zorg te dragen dat er een heldere structuur ten aanzien van begeleiding van collega's op de instelling wordt gehanteerd waarbij verschillende functies zich niet in één persoon concentreren;
- verweerder te coachen en begeleiden in zijn vaardigheden als leidinggevende en mentor van collega's;
- voorwaarden te scheppen om klaagster terug te laten keren op de instelling teneinde op reguliere wijze haar werkzaamheden te kunnen hervatten.

Aldus gedaan te Woerden op 20 september 2002 door mr H.T. van der Meer, voorzitter, P.H. Meelker en mr R. du Long, leden, in aanwezigheid van mr J.A. Breunesse, secretaris.

mr H.T. van der Meer
voorzitter

mr J.A. Breunesse
secretaris